

Arrest

nr. 61 206 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOQUET, die *loco* advocaat K. DE PUYDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2006 huwt verzoeker met mevrouw H.C. volgens de Islamitische gebruiken.

Op 10 april 2008 wordt verzoeker ter kennis gebracht van de beslissing van het gemeentebestuur van Sint-Jans-Molenbeek waarbij wordt geweigerd het huwelijk van verzoeker en mevrouw H.C. te voltrekken wegens ernstige vermoeden van schijnhuwelijk. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 13 oktober 2008 wordt het huwelijk toch voltrokken.

Op 13 maart 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart op grond van de gezinshereniging met een burger van de Unie.

Op 23 april 2010 vraagt de echtgenote van verzoeker de echtscheiding aan die op 19 oktober 2010 wordt uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg.

Op 4 december 2010 maakt de politie van Sint-Jans-Molenbeek een relatieverlag op waaruit blijkt dat verzoeker alleen woont op het opgegeven adres.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 januari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B. A., geboren te (...), van Algerijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater §1, 2 van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die hij vervoegd heeft, vertrekt uit het Rijk: de echtgenote van betrokkene staat in het Rijksregister afgevoerd van ambtswege sedert 13.12.2010. Uit het relatieverlag van de politie van Sint-Jans-Molenbeek d.d. 04.12.2010 blijkt dat betrokkene alleen woont op het adres."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt een schending in van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. "

Dat de uitwijzing van een persoon die reeds gedurende een lange tijd in een bepaalde Staat woont een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het privé-leven (EHRM, Gr. K., 9 oktober 2003, Slivenko t. Litouwen).

Verzoeker heeft door zijn jarenlange verblijf zijn leven opgebouwd in België.

Niet alleen is hij hier omgeven door een ruime kring van kennissen en vrienden, maar heeft hij hier een vaste werkbetrekking en een woonplaats.

Dit alles heeft verzoeker niet in Algerije. Door hem naar zijn land van herkomst terug te wijzen, zal hij terechtkomen op een plaats waar hij noch mensen kent, noch een plaats heeft om te verblijven, noch de middelen heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien.

De terugwijzing naar Algerije houdt dan ook een schending in van het privé-leven van verzoeker en bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker zijn recht op zijn privé-leven moet in casu dan ook gerespecteerd worden."

2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt dat zijn privéleven wordt geschonden gelet op zijn jarenlange verblijf in België, zijn kennissen- en vriendenkring en zijn vaste werkbetrekking.

De Raad merkt op dat uit verzoekers feitenuiteenzetting blijkt dat hij op 13 maart 2009 in het bezit was gesteld van een F-kaart. Verzoeker heeft bijgevolg bijna drie jaar op legale wijze in België verbleven. Verzoekers kennissen- en vriendenkring worden niet betwist doch de bestreden beslissing verhindert hem niet om deze relaties te ontwikkelen of te onderhouden. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat het verzoeker onmogelijk gemaakt wordt om een visum aan te vragen teneinde zijn vrienden en kennissen die in België verblijven te bezoeken of om met deze personen via andere wegen contact te houden. Bovendien vallen losse sociale relaties evenwel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker verwijst tevens naar zijn 'vaste werkbetrekking', als onderdeel van zijn privéleven. Verzoeker wist of behoorde evenwel te weten dat hij slechts onbeperkte toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt ingevolge zijn wettelijke samenwoning en huwelijk met een Belgische onderdaan en dat de echtscheiding en de stopzetting van deze wettelijke samenwoning ook gevolgen zouden hebben voor zijn professionele activiteiten. Verzoeker betwist niet dat er geen huwelijk en gezinscel meer zijn met de Belgische onderdaan. In die zin kan hij bezwaarlijk voorhouden dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven door het bestuur. Waar verzoeker in de feitenuiteenzetting van het verzoekschrift ook verwijst naar zijn regularisatieaanvraag merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In het land van herkomst van verzoeker is de situatie recent zeer gevaarlijk geworden. Gelet op het reisadvies dat Binnenlandse Zaken zelf geeft, zou een uitwijzing naar Algerije ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Art. 3 EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Diplomatie Belgium geeft volgend reisadvies weer over Algerije ' (eigen onderlijning):

"Algemene veiligheid

Wie naar Algerije moet reizen, dient een grote voorzichtigheid aan de dag te leggen, samenscholingen te vermijden, de trajecten en tijdstippen van zijn verplaatsingen af te wisselen, de voorkeur te geven aan vliegvluchten en de instructies van de autoriteiten, die op de hoogte zijn van mogelijke dreigingen of militaire operaties, strikt op te volgen. Het is gebruikelijk dat iedere buitenlander die uitgenodigd werd door een publieke instelling door een escorte begeleid wordt in zijn verplaatsingen.

In de hoofdstad Algiers werden geen aanslagen meer gepleegd sinds 11 december 2007. De stad wordt zeer zichtbaar omringd door de politie en de controle van privé-voertuigen wordt er zeer frequent uitgevoerd. Het is echter aangeraden voorzichtig te zijn, vooral 's nachts. Men dient er tevens rekening mee te houden dat het verkeer in Algiers moeilijk verloopt en vaak gestremd is, wat de mobiliteit hindert vooral in de meer volkse wijken. Wat betreft het transport te plaatse dient men bij voorkeur beroep te doen op de taxidiensten van grote hotels. Het voorgaande geldt tevens voor de grotere steden in het noorden van het land zoals Oran, Annaba, Skikdal Beioia of Constantine. Het is overigens aangeraden

om zich per vliegtuig naar deze steden te begeven. De laatste tijd is een toename waar te nemen van misdrijven (banditisme) in voormelde regio's.

In Kabilië evenals in enkele administratieve regio's rond Algiers (Boumerdes, Tipasa, Bouïro, Medea) worden sporadisch terroristische acties gepleegd. Men kan zich in deze streken in principe zonder problemen verplaatsen over de grote verkeersassen, maar voorzichtigheid blijft geboden. Er wordt aangeraden zich te informeren vóór verplaatsing. Het gebruik van de secundaire wegen wordt afgeraden.

De verplaatsingen naar de petroleumgebieden dienen per vliegtuig te gebeuren; verplaatsingen over grote afstanden op verlaten wegen worden immers afgeraden.

Er moet aan herinnerd worden dat de grens met Marokko gesloten blijft voor verkeer over de weg. De grens met Tunesië daarentegen is wel open, maar enkel de grenspassages in het noorden schijnen geen problemen op te leveren. Het is echter steeds aan te raden zich, vóór verplaatsing, te informeren.

In het zuiden van het land zijn alle grenszones (met Marokko, Westelijke Sahara, Mauritanië, Mali, Niger, Libië en het zuiden van Tunesië-) absoluut te vermijden.

Op 3 februari werd een Italiaanse toerist ontvoerd door een gewapende groep in de regio van Tadrart, in het zuid-oosten van Djanet, dicht bij de grens met Libië en Niger. De veiligheid met betrekking tot de toeristische parcours van 'Le grand sud' (rond Tamanrasset en Djanet) is momenteel onzeker te noemen. Gezien de enorme uitgestrektheid van dit onregelmatig en ruw landschap, zijn andere ontvoeringen door terroristische of criminele groeperingen niet uit te sluiten. Daarom is het voorlopig en formeel af te raden, tenzij een essentiële en noodzakelijke aanwezigheid nodig is, zich in 'le grand Sud' te begeven.

Criminaliteit

Het aantal incidenten dat betrekking heeft op kleine en grote criminaliteit is de laatste jaren gevoelig gestegen. Het betreft zakkenrollerij, gewelddadige diefstallen, ontvoeringen en valse politieversperringen. Sommige delicten worden - terecht of ten onrechte - toegeschreven aan de GSPC die op zoek zou zijn naar financiële middelen. Een bezoek aan de Kasbah van Algiers wordt om deze reden afgeraden (behalve begeleide bezoeken die vooraf gemeld werden aan het dichtstbijzijnde politiecommissariaat). Men dient nachtelijke verplaatsingen op het platteland en in bepaalde wijken van de steden te vermijden. Men dient het dragen van juwelen of andere kostbare voorwerpen te vermijden, en evenmin opzichtig met zijn GSM of portefeuille rond te wandelen.

Laatste update

Reizen naar bepaalde gebieden zijn afgeraden (zie rubriek "algemene veiligheid"). In de rest van het land is reizen mogelijk mits inachtneming van specifieke veiligheidsmaatregelen vermeld in dit reisadvies.

Tussen 6 en 8 januari 2011, vonden er rellen plaats in verschillende Algerijnse steden (Algiers, Béiaïa, Boumerdes, Constantine, Annaba, Oran, Tizi Ouzo u, M'sila, Tipaso, ...). Deze rellen braken uit in populaire wijken, meestal 's avonds of zelfs 's nachts. Jonge manifestanten namen het op tegen de veiligheidstroepen. Deze rellen zouden hebben plaatsgevonden omwille van reële of veronderstelde initiatieven van de autoriteiten om de informele markt (de "zwarte" markt) te treiteren en omwille van de spectaculaire stijging van de basisvoedselprijzen.

Dit protest bleek niet bijzonder gestructureerd te zijn. Het bood echter enkele reischoppers de mogelijkheid om zich uit te leven en/of te plunderen.

De waargenomen schade tijdens de rellen betrof voornamelijk openbare gebouwen en winkels.

Op straat geparkeerde wagens werden eveneens beschadigd of in brand gestoken. Tevens werden zeldzame gevallen gemeld van voorbijgangers die beroofd werden door reischoppers en/of criminelen die profiteerden van de situatie. Tot dusver werd er nog geen geval gemeld van reischoppers die huizen van particulieren aanvallen.

De rellen hebben de toeristische gebieden van de Hoggar niet getroffen.

In de dagen die komen, is het voor personen die zich naar Algerije begeven meer dan ooit aangeraden de gebruikelijke aanbevelingen, die hieronder opgesomd worden, op te volgen.

Het is meer bepaald aangeraden betogingen, samenscholingen en verplaatsingen in de populaire wijken te vermijden, in het bijzonder 's avonds en 's nachts.

Op 12 februari is er in Algiers een nationale betoging gepland. Hoewel deze demonstratie zich niet tegen buitenlanders richt, kunnen voorbijgangers, buitenlanders inbegrepen, slachtoffers worden van mogelijk geweld, veroorzaakt door eventuele vechtpartijen tussen betogers en politie. Indien landgenoten dan toch per ongeluk tussen confrontaties tussen betogers en politie zouden bevinden, wordt er hen aangeraden om kalm te blijven, zich naar veiligere plekken te begeven, en vooral geen foto's en/of video-opnamen van overheidsgebouwen, veiligheidstroepen of betogers te nemen. Daarenboven worden er aanzienlijke verkeersproblemen verwacht in en rond de hoofdstad omwille van talrijke politieversperringen aan de toegangswegen.

Het wordt aanbevolen zich op de hoogte te houden van de actualiteit en zich niet naar de steden te begeven waar de betogingen gehouden worden.”

Gelet tevens op de huidige onstabiele politieke toestand in de buurlanden van Algerije, zoals zijnde Egypte en Tunesië en de vrees voor de val van nog andere Noord-Afrikaanse landen (waaronder Algerije) (zie bijgevoegd krantenartikel).

Gelet op de onstabiele toestand in verzoeker zijn land van herkomst zou een uitwijzing van hem gelijk staan aan het onderwerpen van verzoeker aan onmenselijke praktijken.

Dat een terugzending naar Algerije dan ook gelijk staat aan een schending van artikel 3 EVRM.”

2.3 Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoeker wijst op het reisadvies van Buitenlandse Zaken waarin “*voorzichtigheid*” wordt geboden aan reizigers.

De Raad wijst erop dat uit een reisadvies dat bedoeld is voor Belgische reizigers en dat slechts betrekking heeft op bepaalde gebieden, niet kan afgeleid worden dat verzoeker in Algerije zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Aan de hand van het geciteerde ‘reisadvies’ in zijn verzoekschrift maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN